

bréal napoleonovi huzarji

9

PREMIERA V SOBOTO, DNE 5. JUNIJA 1954

P. A. BRÉAL

NAPOLEONOV HUZARJI

Tragikomedija v treh dejanjih

Nastopajo:

Giusepe Lippi	France Trefalt
Maria Lippi	Angelca Hlebčeto
Signora Baglione	Mara Černetova
Rafael	Jože Kovačič
Cezar Carotti	Maks Reš k. g.
Cosima	Nada Bavdaževa
Giacomo	Lado Stiglic
Eliza	Anka Cigojeva
Pietro	Janez Grašič
Ange-Marie Le Gouce	Mirko Cegnar
Flicot	Laci Cigoj
Stotnik	Jože Pristov
Vojaški pisar	Metod Mayr

Godi se nekje na kmetih v Lombardiji, leta 1796, med prvim vojnim pohodom Bonaparta

Sodelovali so:

Prevod	Djurdjica Flere
Režija	Djurdjica Flere
Scena	Niko Matul
Kostumi	Mija Jarčeva
Glasba	R. Devos

JUGOSLOVANSKA PRAIZVEDBA

Prešernovo gledališče

K r a n j

Repertoarna politika

Zadnja premiera v sezoni je za gledališče to, kar je za posameznika Starega leta dan: čas, ko se človek za hip ustavi in ozre na prehojeno pot, trenutek, ko potegne črto in sešteje zgubo in dobiček nekega zaključenega obdobja; ta kaže svoj obračun z bahavim samozadovoljstvom, oni se grize v depresivni — upravičeni ali neupravičeni — zavesti krivde nemoči, tretji ocenjuje mirno in prisebno zmage in poraze, uspehe in napake. Kolektiv gledališke ustanove bo moral svoje delo analizirati zavestno kritično in s prometejskim nezadovoljstvom umetnika, ki iz večje časovne odmaknjenosti primerja dosežene rezultate z idealno zamišljenimi oblikami zasnove, upoštevajoč vse težnje, hotenja in raznosmerne silnice, katerih rezultanta je gledališka predstava.

Vsa raznotera problematika podeželjskega gledališča se polno in ostro odraža v izbranih igratih. Osnovna smer je jasna: Repertoar takega gledališča ne more biti specifičen; ne zasidran le v klasiki, niti za vsako ceno moderno eksperimentalen, marveč od vsakega nekaj; prerez skozi dramsko snovanje od antične tragedije do moderne tezne komedije.

Pri konkretni izbiri repertoarja se pojavi polno različnih in nasprotujočih si komponent. Gledališko občinstvo tvorijo delavci, uslužbenci in nameščenci, dijaki srednjih in industrijskih šol, kmečki ljudje iz okolice — vsi skupaj dokaj heterogen konglomerat po kulturni stopnji zelo diferencirane publike najbolj raznoterih okusov. Računati je treba s številčnim stanjem in umetniško zmogljivostjo ansambla ter hkrati s primernim izborom vlog voditi umetniško rast posameznih igralcev. Tehnična zmogljivost odra ali preveliki stroški opreme so pregrada marsikateri primerno izbrani igri. Še druge ovire in težave so, ki povzročajo, da je pot od zasnove okvirnega repertoarja do izvedbe polna ovinkov in stranskih poti, ki običajno niso bližnjice k cilju. En skupni imenovalec pa imajo vse letos izbrane igre: da so ljudske.

O ljudski igri in »ljudski igri« smo prelili že obilo črnila in vendar je treba pričenjati vedno znova. Govoriti o posebnih ljudskih igrah za ljudstvo in na drugi strani o ustvarjanju le za odrasle, je nesmisel. Posebne ljudske igre ni, kot ni posebne kulture za ljudstvo in posebne za duhovne patricije. Le kultura naroda je, ki je kultura delovnih množic. Gojili jo bomo le z umetniško polnovrednimi dramskimi deli, nikoli pa izključno z idejno praznimi in umetniško brezpomembnimi »ljudskimi igrami«.

Pisatelj Ivan Potrč je pred leti točno opredelil ta pojav. »Sam pojem »ljudske igre«, pravi,« je začel strašiti pri nas, ko se je klerikalizmu v drugi polovici prejšnjega stoletja zazdelo potrebno, da zavaruje bogu in cesarju vdane ljudske množice pred progresivno literaturo.« To je bil čas, ko je bil nevaren delavec, brž ko je začel misliti; čas, ko so razni idealistični publicisti v odgovoru proti Cankarjevi dramatikii pridigali povratek v zlati vek čitalnice, ko so ljudje z rosnim navdušenjem gledali kak igrokaz z glasbenimi in pevskimi vložki«, namenjen ljudstvu »v pouk in zabavo«, beri v vzgojo k poslušnosti in spoštovanju do vsega ustaljenega.

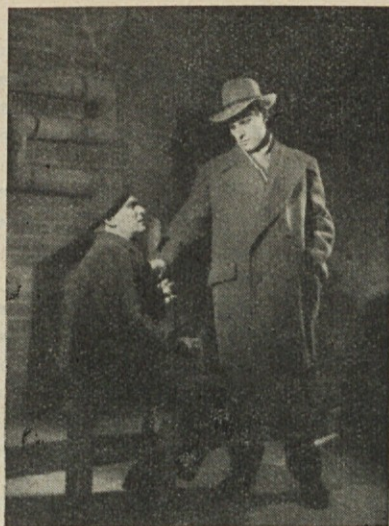
Zdi se malo verjetno in vendar čitalniška miselnost še danes živi in še danes poslušamo podobne nasvete, dasi zahtevajo spremembe življenjskih razmer posameznika, družbe in naroda, kot posledica velikih političnih in ekonomskih sprememb, tudi spremembe v kulturnem vrednotenju. Danes hočemo in moramo nuditi občinstvu v umetniško organizirani obliki nepotvorjeno življenje z vso njegovo problematiko in nasprotji, kipenjem čustev in iskanjem misli, ne pa papirnato življenje pod steklenim poveznikom. Na odru naj zažive resnični ljudje, kakršne slika Cankar v Hlapcih ali Anderson v Zašlo je sonce, kakršne spoznamo v Odločitvi, v Ekvinokciju, v Zweigovem Volponu ali v Huzarjih.

Temu repertoarju (že samo jeseni sestavljena zasnova ni bila vzorna; vzrok: osebne spremembe v umetniškem vodstvu malo pred začetkom sezone) bi mogel upravičeno očitati, **da terja od gledalca kaj malo miselnega napora** in da je premalo zahteven, zlasti če prištejemo še dvoje ali troje nezahtevnih iger, katerih edini namen je bil razvedriti in nasmejati občinstvo. Tudi teden nima sedem delavnikov.

Kultura naroda je skupek najrazličnejših silnic: ekonomskih političnih in umetnostnih, ustvarjalnih in reproduktivnih. Reprodiktivna umetnost je na podeželju gibalno ljudske prosvetne dejavnosti. Ta pa zajema iz dramatike, založništva, knjigotrštva, reprodukcije

M. Anderson:
Zašlo je sonce

L. Cigoj: Garth
J. Pristov: Trock

glasbe, iz dejavnosti javnih knjižnic, uspehov ljudskih univerz in še česa.

Kadar hočemo na kulturnem horizontu »izmeriti daljo in nebesno stran«, moramo pritegniti v račun, vse koordinirati in ne ene same. Poleg obiska gledališč še zanimanje za koncerte, program ljudske univerze in repertoar kinematografov ter najbolj občutljivejši barometer: odnos do slovenske knjige. Kaj bi povedali podatki iz knjigarn z odstotki udeležbe delavstva pri nakupu knjige? (Podatki iz knjižnic govore, da je najbolj bran pisatelj Aleksander Dumas, sledijo Londonove pustolovske povesti, od domačih Josip Jurčič. To so avtorji in dela, na katere je mislil Kardelj s svojo oceno na III. kongresu ZK LR Srbije, da jih ne gre zametavati, ker privabljajo nove bralce h knjigi. Vendar je to začetek poti in ne že etapa, po kateri z mirno vestjo malce počijemo. Če večja knjižnica iz ljubljanske okolice poroča, da za Cankarja ni zanimanja, pač pa ljudje sprašujejo po starih Večernicah, če največjega oblikovalca slovenske proze, Prežihovega Voranca, v tem seznamu branih pisateljev niti na repu ni, se bo treba s tem neželenim dejstvom spoprijeti. Ne bomo pa našli človeka, ki bi dejal, da je podpiranje založniške dejavnosti odveč in odveč izdajanje Homerja in Tolstoja, Hemingwaya in Faulknerja, da za našo kulturo zadošča tiskanje Večernic in »ljudskih« povesti.

Gledališče je izjema, ono naj bi korakalo na začetju. Ze vseh osem let se sporadično pojavljajo zmeraj eni in isti ločitki, da gledališče ne opravlja svojega poslanstva, da je programsko odmaknjeno od delavstva, ki obstinira, da je meščansko.*) Videti je, ko da je za stanje v slovenski kulturi odgovorno edinole gledališče. Poleg ducata gledaliških ljudi in dveh ali treh knjižničarjev, ki se pehajo na kulturni ledini, ki doživljajo izmenoma uspehe in poraze, je še polno drugih, ki jim mora biti pri srcu delavska kultura. Saj sta politična in razredna zavest v kar najtesnejši zvezi s kulturnim dvigom delavskega razreda.

Doslej ni še nihče analiziral socialne strukture obiskovalcev Prešernovega gledališča, vendar bi že bežen pogled v dvorano poljubnega nedeljskega popoldneva mimogrede izpodbil prazne očitke o odmaknjeno-
nosti teatra od delavskih množic. Tudi bo kaj lahko izračunati, da je med povprečno 3500 obiskovalci na uprizorjeno dramsko delo moralo vendarle biti dobršno število delavcev. Nesporno pa odstotek delavstva med temi tisoči ni tolikšen, kot bi teoretično moral biti. Premajhna pa je tudi — in še mnogo manjši kot v teatru — na orkestralnem koncertu, pri predavanju ljudske univerze, na slikarski razstavi ali pri kulturnem filmu. Kaj sledi iz tega?

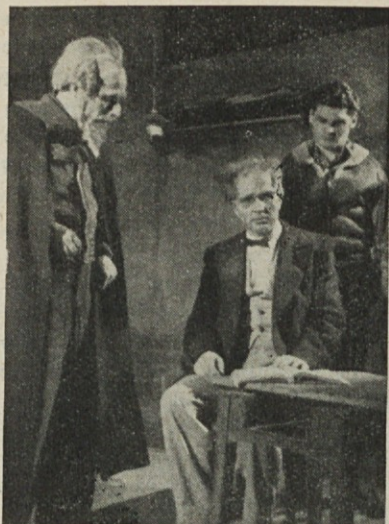
Docela zgrešeno je smatrati repertoar za tisto univerzalno zdravilo, ki naj hitro in učinkovito odpravi vse težave. Prevlade industrijskega delavstva v gledališki dvorani v doglednem času ne bomo dosegli z nobenimi nasilnimi posegi v repertoar, najmanj z njegovim poplitvenjem, marveč le s splošnim in enakomernim dvigom kulturne ravni delavskega razreda. To pa je proces, ki terja dolgo in počasno zorenje ob nenehnem, vztrajnem in vskladnem prizadevanju kulturnikov vseh vrst.

France Bratkovič
predsednik umetniškega sveta PG

*) Meščanstvo kot razred v Kranju ne obstoja več, obstaja pa malomeščanstvo kot socialni pojav, in to dokaj aktivno. (Op. pis.)

M. Anderson:
Zašlo je sonce

M. Dolinar: rabin Esdras
F. Trefalt: sodnik Gaunt
J. Eržen: Mio

○ avtorju Huzarjev

O mladem piscu P. A. Bréalu so nam dostopni samo skopi podatki, ki jih je napisal ob premieri Huzarjev v gledališkem listu pariškega gledališča Noctambules režiser Pierre Valde, ki ga poznamo iz anketnih odgovorov pariških režiserjev (GL-PG, št. 6/7).

Prvič sem ga spoznal leta 1936. Dullin, pri katerem sem bil takrat glavni režiser, je sprejel v repertoar svojega gledališča Atelier prvo delo mladega avtorja. Mladi avtor je bil P. A. Bréal. Delo se je imenovalo Trije tovariši. Ta drama prikazuje tri fante, ki se bore z materialnimi težavami, in ki se jim tovarilstvo ob prihodu ženske v njihovo življenje razrahlja, na koncu pa okrepi. Drama nas je ganila, in vaje pod vodstvom Dullina, ki smo ga ljubili, so nam bile vsakodnevno veselje.

P. A. Bréal je bil takrat s Salacroujem, Lebesqueom, de Richaudom in Jolivetom eden najzvestejših sodelavcev gledališke revije Correspondance.

Leta 1945 uprizori Žepno gledališče Bréalovo dramo Odsotni, napisano pod vtisom vojne.

Obe prvi drami odlikuje ob veliki dramski moči preprostost in eleganca stila, ki ga narekuje izredno rahločutje.

Leta 1951 uprizori gledališče Huchette kmečko farso Edmej. Vsi se spominjamo velikega uspeha tega dela, ki so ga igrali čez dvesto-petdesetkrat in je prejelo še isto leto nagrado Lugne-Poe.

Danes ubira Bréal nove tone. Njegovo rahločutje in topla človečnost sta še vedno vidni, — toda — morda so dozorele v avtorju nove življenjske izkušnje — rahla ironija, ki mu je prevevala prvi drami, je bolj poudarjena ter je stopila v ospredje. Dejanje, ki se razvija med osebami, je še vedno vseskozi dramatično, toda kolikor je tragično zanje, je za gledalca komično.

S Huzarji, ki jih uprizarja v svojem gledališču Noctamoules Fernand Voiturin, povzema Bréal nove tone: če se ob njih ne bi smejali, bi se morali jokati.

Napoleonovi huzarji

Smo v letu 1796. V Lombardiji, bogati in rodovitni severnoitalijanski pokrajini ob srednjem Padu. Dežela v strahu pričakuje Francoze, s katerim je bil podpisan mir, in ki so zdaj na potu, da ta mir »zagotovijo« sebi in Italijonom.

Napoleon je bil takrat po zaslugi svoje iznajdljive vojaške lojalnosti že general in poveljnik armade, ki je po severni Italiji preganjala avstrijske čete. Ta armada pa je bila slabo oskrbovana, nedisciplinirana in v Parizu si tudi niso obetali od nje posebno zmagovitih ofenziv. Elita francoske vojske je marširala ob pruski meji. Bonaparte je svojo vojsko z rekvizicijami kaj hitro oblekel, oborožil in nasitil, nato pa jo z železno disciplino poslal v zmagovite bitke in — v smrt.

Huzarji so duhovita satira na napoleonske vojske. Francozi jih prav dobro razumejo. Če so jih uprizorili in če jih že vse od januarja t. l., ko je bila njihova svetovna premiera, igrajo v Parizu noč za nočjo, potem je jasno, da so le prizvok splošnega razpoloženja proti kolonialni vojni, ki bi je danes noben Napoleon ne mogel nadaljevati na življenje in smrt. Vse teorije o smislu vojne potrjujejo enostavno misel o nesmiselnosti vojne.

Huzarji bi bili lahko tragedija. V tragedijo bi se lahko obrnila vsa ta historija s huzarjevima kobilama, ki ju je Pietro lopnil po zadnji plati in tako priklical v hišo oba Francoza. Ta dva sicer ne predstavljata tiste vseuničujoče sile okupatorjev, sta le revna človeka,

M. Anderson:
Zašlo je sonce

A. Cigojeva: Miriamne
J. Eržen: Mio

oblečena po pomoti v visoko zapeto suknjo. Toda, ker nosita puško in sabljo, jima ta dva rekvizita predpisujeta čisto narobe pamet.

Oče Lippi si je sicer obetal od Francozov obilen zaslužek in v svojih špekulantskih računih ne pride dlje kot za dolžino jutrišnjega dne, ki mu bo napolnil mošnje. Toda, kaj ko ima sina, ki že šele nekaj tednov oženjen in se še med puškami ne izmota iz objema svoje velike ljubezni, ki bi lahko spravila vso famulijo v grob. Rafael je »zdrava« laška pamet, ki se v bitki bolj zanese na zajčje noge kot na levje šape. Njegovo nasprotje je dekla Cosima, ki ima svoje posestrime v stari francoski komediji. Cosima ljubi svojo domovino in se je pripravljena zanjo žrtvovati. Vendar ne patetično kot kakšna Devica Orleanska, marveč s čisto žensko preračunljivostjo, ki pozna magijo svojega telesa in moralo lačne vojske. Rafaela ne mrzi samo zato, ker se ni dal pobiti, da bi tako zadržal Francoze, ampak tudi zato, ker ni v vsej vasi niti enega dedca, s katerim bi se lahko ponašala proti postavnim huzarjem.

Dragocena pojava v komediji je Ange-Marie Le Gouce. V tem starem vojaku, ki ne zna več drugače misliti kot z vojaškim kodeksom pravil in postavk, se nenadoma prebudi človek, vest. Nazadnje bi rajši sam šel pred puške, samo da bi rešil nedolžnega Pietra. Posreduje

nam dragoceno bistvo, ki je lahko del tudi še tako zmehaniziranega vojščaka.

Vojaška in civilna premetenost, vojaška disciplina in civilno vojaštvo, kratkovidnost vojnih pridobitnikov, strahopetnost junakov in junaštva polnokrvnih žensk — to so znane stvari. V obliki pa, v kakršni nam jih prikaže Bréal, imajo svojo razdiralno moč. Človek se nasmeji lastnostim karakterjem na odru in obenem se smeje sebi. To je precejšnje spoznanje in ima večkrat hujši učinek kot jedka satira, ki človeka prizadene in ravno zaradi te prizadetosti, namesto da bi ga aktivizirala, spravi v resignacijo. Posmeh je vsekakor trajnejši opomin in kolektivno prej združi ljudi v boju proti tistemu zlu, ki ga je avtor želel osmešiti.

Okvirni repertoarni načrt

Kakor vsako leto, tako tudi letos ob koncu sezone pripravljamo okvirni repertoarni načrt, ki naj seznaní našo publiko s pogloblitnimi deli prihodnje sezone, nam pa olajša pregled pri končni sestavi repertoarja. Razumljivo je, da predstavlja okvirni načrt umetniško linijo gledališča, njegovo zmogljivost in težnje, ki jih skuša v prihodnji sezoni realizirati. Zgodi se po navadi, da od zasnovanega programa ne ostane dosti, da pride do uprizoritve le polovica predlaganih del, največkrat pa še toliko ne. Teater je pač živ organizem, ki ne diha sam zase, marveč utriplje v telesu vsega svetovnega gledališča. Nekje v Ameriki, v Franciji ali v Sloveniji se je rodilo novo odrsko delo znanega ali neznanega pisatelja. Delo je odlično, ustreza našemu programu, zakaj bi ga ne igrali, dokler je sveže in nam ima več povedati kakor ono, ki smo ga izbrali na začetku sezone. Tako je bilo letos z Zemljanovo Odločitvijo, tako je z Bréalovimi Huzarji.

Kratek pogled nazaj bi nam povedal, da se v izbiri klasike (izbira, ki je v ponos vsakega gledališča) nismo preveč oddolžili našim vzornikom. Uprizorili smo sicer — v izvrstnem prevodu Joža Vovka — doslej neznano delo španskega klasika Lopeja de Vega: Ljubavni voz, ki pa ni s tem delom prezentiral klasike v smislu klasične izbire repertoarja.

Zato pa smo imeli kar 4 slovenske oz. jugoslovanske praižvedbe tujih del, kar je za naše majhno gledališče nedvomno nemajhno priznanje. Prišteti moramo še eno krstno uprizoritev mladega slovenskega pravljicarja.

Premiere so si sledile v tem redu:

Cankar: Hlapci
Gehri: Šesto nadstropje
Zemljan: Odločitev
Škufca: Trnuljčica
Vojnović: Ekvinokcij
Lope de Vega: Ljubavni vozeli
van Druten: Grlice glas
Anderson: Zašlo je sonce
Bréal: Napoleonovi huzarji

3 slovenska, 1 hrvaško, 2 francoski, 1 špansko in 2 ameriški deli;
4 drame, 4 komedije in 1 pravljica.

Obnovili smo Klabundov Krog s kredo in Zweigovega Volpona

Okvirni načrt za prihodnjo sezono obsega:

Slovenski repertoar:

Medved: Kacijanar (v priredbi), D
Leskovec: Dva bregova, D

Jugoslovanski repertoar:

Držič: Mande, K
Džoković: Hiša iz kart, K
Konjović: Ljubezen je vsega kriva, K

Antični repertoar:

Plaut: Dvojčka, K
Amphitryon, K

Renesančni repertoar:

Shakespeare: Othello. T

Moderni repertoar:

Zola: Thérèse Raquin, D
Čehov: Striček Vanja, D
Shaw: Hudičev učenec, K

Sodobni repertoar:

Götz: Dedinja, D
Tiemeyer: Mladost pred sodiščem, D
Steinbeck: O ljudeh in miših, D

Inge: Piknik, D
Kesselring: Arzen in stare čipke, K
De Filippo: Neapeljski milijonarji, K
Husson: Srečna črta, K
Aboott-Holm: Trije na enega konja, K
Anderson: Veliki otroci, K
Psatas: Iščemo lopova, K
Roussin: Lepa Helena, K

D (drama), T (tragedija), K (komedija).

Mladinski repertoar:

Filipič: Bratovščina Sinjega galeba

Prepričani smo, da bomo lahko uprizorili vsaj eno slovensko noviteto iz aktualne sodobnosti. Precej si obetamo od natečaja, ki sta ga razpisala SKZ in pa Glavni odbor zveze Svobod, ki pa bo zaključen šele zadnjega v decembru tega leta.

Uprizorili bomo tudi eno ali dve komediji iz neproblematičnega sveta. Morda Brandonovo Charleyevo teto? Morda Nestroya?

V abonma bomo vključili še eno gostovanje ljubljanskega Mestnega gledališča, s katerim smo glede tega že v dogovoru.

J. Z.

Domače gledališke vesti

Po gostovanju v Železnikih

Letošnjo pomlad smo obiskali Škofjo Loko, Cerklje, Kropo, Trzin in preteklo soboto še Železnike. Tako je gledališče s finančno pomočjo Okrajnega ljudskega odbora v Kranju, ki je prevzel kritje stroškov za prevoz, pričelo praktično uveljavljati geslo: »Kulturo in umetnost ljudstvu!« Obiski predstav, prisrčni sprejemi povsod, vabila na ponovna gostovanja, vse to priča dovolj zgovorno o tem, da je Prešernovo gledališče postalo pravo ljudsko gledališče. Če to dejstvo zanikajo nekateri odgovorni in neodgovorni ljudje v Kranju, jih je sedaj podeželje opozorilo, da nimajo prav.

Podeželje je tudi pokazalo, da je od pravilnega odnosa ljudi do gledališča odvisno, če bo to gledališče res ljudsko. Gledališče je treba obiskovati, potem bo lahko opravljalo svojo vzgojno nalogo, potem bodo v prihodnje tudi odpadle za funkcionarje naših delavskih kultur-

nih društev kaj malo laskave izjave, češ »da delavstvo ne razume predstav v Prešernovem gledališču«.

V Železnikih so nas pristrčno sprejeli, dvorano so napolnili do zadnjega kotička, med predstavo pa so dokazali, da so zmožni slediti tudi tako zahtevnemu komadu kot je Andersonovo Zašic je sonce. Odborniki domačega Skuda so nas presenetili z izjavo, da imajo Železnikarji radi predvsem drame in da zato želijo, da bi jim posredovali čim več dramskih del.

V odmoru po 3. sliki je ob odprtem odru tov. Zupančič pozdravil ansambel v imenu domačega Skuda, občinskega odbora in Krajevne sveta za prosveto in kulturo, članica domačega Skuda pa nam je podarila šopek cvetja. Po predstavi pa smo z domačini v prijetni družbi izmenjali misli, kako bi bilo mogoče kulturo v Železnikih še bolj dvigniti, kajti tudi oni pridno delajo in imajo za prihodnost velike načrte. Trojica delavnih železnikarskih igralcev, Zupančič, Thaler in Mohorič nas je zasula s kopico vprašanj in le prehitro je prišel čas odhoda. Odhajali smo navdušeni in s trdnim namenom: v Železnike še pridemo! Pa še to smo želeli pri odhodu, da bi na prihodnja gostovanja šli z nami tudi tisti, ki trdijo, da je naše gledališče odmaknjeno ljudstvu. Spoznali bi, da se tudi preprosti ljudje lahko približajo gledališču in da je očitek o nekem »meščanskem gledališču« nesmiselna laž.

ft-

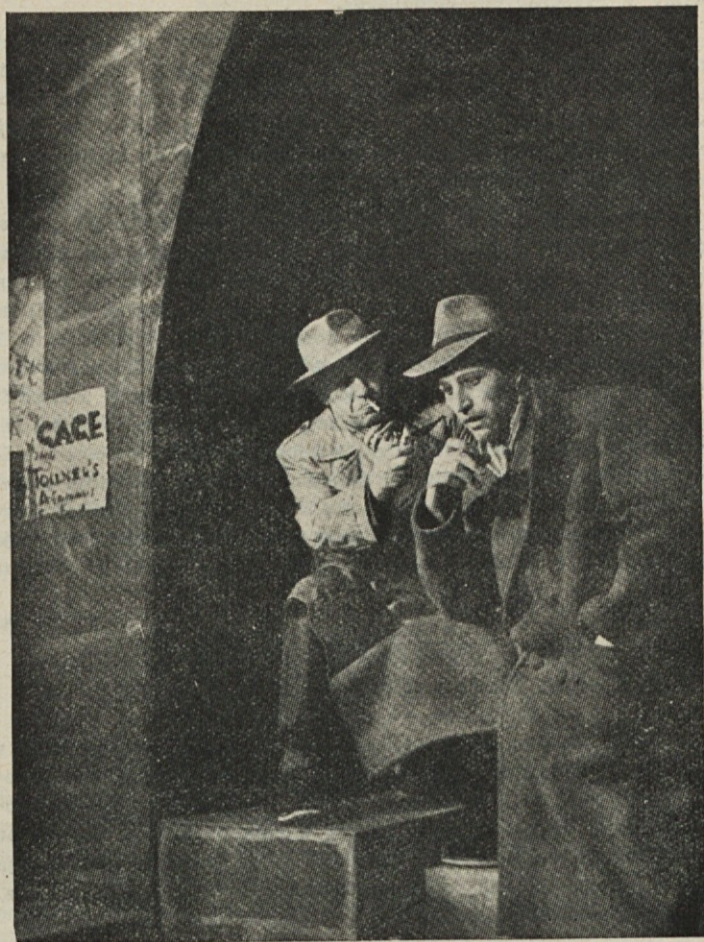
Celjsko Mestno gledališče prvič v Kranju

V torek, 8. junija bo celjsko Mestno gledališče gostovalo v Prešernovem gledališču z Budakovim Klopčičem, veseloigro iz liškega življenja. Igra, ki je folklorno bogato opremljena in polna ljudskega humorja, včasih že skoro preveč elementarnega, je žela že po vsej Jugoslaviji velik uspeh. Prevedel jo je dramaturg celjskega gledališča, Lojze Filipič, režirala Balbina Battelino-Baranovičeva, sceno pa je zasnoval Milan Butina.

Predstavi bosta ob 15. in 20. uri. Obakrat izven.

Ze samo dejstvo, da bomo videli celjske igralce, s katerimi nas družijo najožja zgodovinska in kulturna vez, prvič v Kranju, nas vabi k prijetni dolžnosti, da napolnimo dvorano do zadnje vrste pri obeh predstavah.

Na tem mestu jih toplo pozdravljamo!

**M. Anderson: Zašlo je sonce
Gangsterja Trock in Shadow:
J. Pristov in M. Cegnar**
Iz 20. št. Glasu Gorenjske

Barvamo in kemično čistimo vse vrste blaga, volne in obleke v vseh barvah in kvalitetah! **Odprli smo novo sprejemalnico v Kranju, Savski breg 7 (Marenčič)**

Invalidsko podjetje ♦ **ZVEZDA** ♦

TKALNICA - BARVARNA - KEMIČNA ČISTILNICA IN TISKARNA

K R A N J

Dom slepih

Škofja Loka

Veliko izbiro
vsakovrstnih krtač
in
pletarskih izdelkov
nudi

Dom slepih

v
Škofji Loki

Obiščite

trgovsko podjetje

„Gorenjc“

trgovina
z manufakturo in
konfekcijo

Kranj

telefon 147

Volnene, bombažne in svilene
tkanine vseh vrst — Volnene,
bombažne in prešite odeje —
Preproge, zavese, fianel rjuhe,
naglavne rute — Moško, žen-
sko in otroško zimsko perilo —
Pletenine, rokavice, nogavice —
Volno za ročno pletenje — Raz-
no galanterij. blago in igrače

ima vedno v veliki izbiri

„Kokra“

Trg. podj. za Gorenjsko na veliko

Kranj

INDUSTRIJA BOMBAŽNIH IZDELKOV

„IBI“

KRANJ

Vam nudi po konkurenčnih cenah:

gradl za žimnice črtasti
gradl za žimnice jaquard v več
barvah in kvalitetah
blago za ženske obleke karo
blago za posteljnino
oxforde
narodno platno
keperflanelo progasto za pižamo in
tenisflanelo

Tovarna tiskanega blaga

"Tiskovina"

KRANI

TELEFON: KRANJ 173
BRZOVAV: TISKANINA KRANJ

Izdelujemo:

RAZNE KRETONE
TISKANE TKANINE
FLANELE
NAGLAVNE RUTE
TKANINE V RAZNIH MODNIH VZORCIH IN BARVAH

Stremimo za tem, da izdelujemo kakovostno najboljše tkanine in s tem zadovoljimo vse potrošnike v naši državi.

prešernovo
gledališče kranj
sezona 1953-54